

sod s krtačo ali z verigo. Tudi po zunanji strani se omije sod in kolikor moč, osnaži. Zatem pa postavi sod takó in pusti ga tako dolgo, da izteče vsa voda iz njega. Na zadnje še vžgemo žvepla v sod in zabijemo ga trdno, da ostane ta žvepleni dim v sodu.

Tak sod ostane ti potem več mesecev vinški in treba ga je le še semtertje žvepljati, če ostane več mesecev prazen. Ako pa hočeš zopet va-nj dati vina, izmij ga s čisto vodo in vžgi malo žvepla va-nj, da se prepričaš, je-li ti ni pri vsej skrbi še vendar-le kje splesnil.

Kedar je bilo vino „na pipi“ in je dalje časa teklo, izgodi se rado, da na konci „cikne“, to pa daje tudi sodu cikast okus in treba je tak sod še posebno dobro izprati. Ako ni bilo tako vino dolgo v sodu, zadostuje, če se par-krati sod izplahne z vrelo vodo, sicer pa je treba ji pridjati nekaj sode in sod potem dobro žvepljati. Ko bi bil pa že močno cikav, tedaj ne kaže druga, kakor da se izbije sodu dno na eni strani in vlije v sod nekaj špirta ter se zažgé. Dno pa se v tem zopet zakrije na leško.

Zakaj je žvepljanje? Pri vsej skrbi, ki jo ima človek za sode, izgodi se vendar še v časih, da kateri splesni ali dobi kake druge glive va-se. Ako te ostanejo v sodu in se vlije vino na-nje, skazi se in ni mogoče spraviti ga več v denar in še doma se izpije le z nevoljo. Kedar pa se zažgé žveplo v sodu, zveže se žveplo s kislikom in napravi se neka sokislina, nekaj pa se je izpremeni v žveplovo kislino in ti dve vkončate glivice. Nekaj pa jih vmori tudi to, da nimajo kislika, brez njega pa ni življenja, tudi glivic je zato konec.

Tudi pri žvepljanji ni vse dobro, kakor to delo opravimo. Sod mora biti trdo nabit in žveplo, ko izgori, ne sme kapatiti doli v sod, ampak mora se potegniti sopot iz soda. Ako ostane tak ogorek v sodu, raztopi se v vinu in vino dobi neprijeten okus in tega bili bi si sami krivi. H koncu se zabije sod in sedaj lahko čaka, da vliješ novega, rujnega vinca va-nj, ne da se ti skazi v sodu.

Sejmovi. Dne 6. oktobra v Kostivnici, v Pišecah in v Tilmiči. Dne 8. oktobra na Dobrni, v Gomilici, v Halbenrainu, pri sv. Heleni.

Dopisi.

Iz Cezanjevec pri Ljutomeru. (Sklep šole.) Dne 13. septembra je bil tukaj sklep šole. Praznovala se je ob enem tudi štiridesletnica vladanja našega svitlega cesarja. Že zvečer poprej so to slovesnost naznanjali poki možnarjev, kakor tudi zjutraj, ko je beli dan odzvonilo. Ob osmi uri so se vsi učenci in učenke v šolskih sobah zbrali. Potem smo šli v cerkev k sv. maši. Brali so jo g. kaplan M.

Osenjak. Žal nam je bilo, da ni bila peta napovedana, ker so bili že pevci (dijaki in učitelji) za to naprošeni in bili bi kaj radi naši želji ustregli. Po sv. maši so prejeli večji učenci in učenke sv. obhajilo, ker je bila dan poprej zadnja sproved. Potem so šli vsi skupaj in z mnogo drugimi v lepo okinčano sobo. Ko jih g. nadučitelj pozdravi ter jim slovesnost tega dne razloži, prične g. J. Kryl, učitelj realke v Ljutomeru, kot naš krajni šolski ogleda, prav goreče govoriti, popiše prvič življenje presvetlega cesarja, pove potem, kaj je Nj. veličanstvo za šolo in cerkev storilo ter navdušuje mladost, naj bo hvaležna in to hvaležnost bode pokazala s pridnostjo, „kar se otrok v mladosti nauči, to ga navadno v starosti redi“; tega, kar se je kdo naučil, ne more mu ne tat okraati, ne uima vzeti, ne molj, ne črv preglodati. Polaga starišem na srce, naj svoje otroke pridno v šolo pošiljajo, ne bode jim nikdar za to žal, kar za svoje otroke zaradi šole žrtvujejo. Po tem živem, dolgem govoru deklamovalo je še šest otrok, trije dečki in trije deklice v spomin te svečanosti. Zdaj se zapoje cesarska pesem, in lepo se je to pa vsem kraji razlegalo. Po nekolikem počitku nazdelile so se štiri lepe, velike podobe cesarja, slednjič pa 156 knjižic „Naš cesar“ in cesar Franc Jožef I. 1848—1888 od J. Tomšiča, Teh si je 26 otrok samo kupilo, 100 pa jih je kupil krajni šolski svet in 30 g. J. Vidopivec, ud krajnega šolskega sveta. Hvala in slava mu! Ker so bili otroci tešči zaradi sv. obhajila, podelilo se jim je še pred odhodom nekoliko okrepčanja na trošek krajnega šolskega sveta.

Iz Slov. Bistrice. (Vojaške vaje.) Že čez 40 let je, kar so bile tukaj vojaške vaje. Kupila je tedaj mestna občina veliko oštarijsko poslopje nekdanjega Mudeja in uredili so za vojašnico, pred drugo vojaško vajo pa so nam zopet vojake iz tega obširnega poslopja vzeli za vselej. V spomladi t. l. so dali mestni občinski prvaki z divjimi kostanji zasaditi „Kaiser-Alle“ od vojašnice mimo občinske hiše proti prestaremu železnemu stolpu v mestnem obzidji proti graščini. Spoljubilo se je vojaškim krogom naš kraj zopet za vojaške vaje izbrati, zapovedano je bilo v naših okolih vse ceste in moste popraviti ter so zato vojaški inženirji pregledovali naše okolice. Snažili smo poslopja in ceste. Proti mali Gospojnici pričeli so vojaki skoz mesto prihajati: pešci, konjiki in topničarji s topovi. Velik „šunder“ je bil med ljudstvom, ker so videli tako mnogobrojno in toliko vrst vojakov. Vojaških krdel vodje bili so nastanjeni po mestu, še sam svitli cesar bil bi imel priti ali došel je le nadvojvoda Albreht kot nadpoveljnik vse vojske. Od 8. do 12. sept. je mestni magistrat prepovedal po mestu in in predmestju voziti ali živino goniti in otroke brezskrbno pustiti, morali smo tudi svoje hiše,

kolikor nam je bilo moč, spodobno okinčali s cesarskimi, avstrijskimi in štajarskimi banderi z venci in zelenjavo ozaljšali. Popoldne dne 9. septembra se je pripeljal nadvojvoda Albreht s svojim spremstvom, o mraku tega dne je bilo mesto krasno razsvitljeno, po glavnih in širših ulicah mesta so rakete v mnogovrstnih barvah in podobah v zrak spuščali. Storila se je pa ta svečanost tudi za spomin 40-letnega vladanja našega svitlega cesarja. K noči tega dne se je videlo in slišalo več vojaških godeb, velik šunder in krik vojakov se je povsod slišal, ker so bili oskrbljeni z obilo pijačo. Nadvojvoda Albreht se je mestjanom lepo zahvalil za spodobni in sijajni sprejem, ki so mu ga naredili. Kakor se sliši, je sprejem meril na to, da bi zopet vojake v naše izpraznjene kasarne dobili. Nekaj so tudi bili uslišani.

S Holma. (Slovesni sklep šolskega leta. — Cesarjeva 40-letnica.) Od vseh strani prihajajo sedaj dopisi, kateri naznanjajo, kako se je tu, kako tam s šolarji 40-letnica vladanja našega presvitlega cesarja obhajala. Tudi mi Holmčani v tem oziru nismo zaostali. Dne 13. septembra se je namreč tudi na našem krasnem hribečku o priliki slovesnega šolskega sklepa 40-letnica vladanja Njih veličanstva presvitlega cesarja Franca Jožefa sicer brez vsega šuma, vendar pa prav lepo obhajala. Ob 9. uri je bila slovesna sv. maša, pri kateri so kakor tudi po maši hvalno in cesarsko pesem šolarji posebno lepo peli. Po sv. maši so se otroci podali v I. razred šolskega poslopja, nad katerim so vihrajoče zastave naznanjevale, da se obhaja v tem poslopju danes posebna slovesnost. V krasno okinčani sobi I. razreda pozdravi najprej tačasni učitelj g. Kosi navzoče starše in druge prijatelje šole, kateri so se v precejšnjem številu zbrali. Potem so se vrstile razne deklamacije s petjem; posebno dopadalo je petje s spremljevanjem na harmoniji. Po tej točki, pri kateri so, kakor že prej v cerkvi, otroci jasno pokazali, da so imeli res izvrstnega, vsestransko spretnega učitelja, razdeli omenjeni g. učitelj med boljše učence knjižico: „Naš cesar Franc Jožef“ ter jim v lepem navdušenem govoru razloži visoki pomen letošnjega leta in jih opominja knjižico prav pridno in marljivo čitati. Ko govornik konča, zagromi trikratni „živio“ na Njih veličanstvo presvitlega cesarja in učenci zapojejo cesarsko pesem. Tej sledi več nagovorov patriotičnega zadržka. Sedaj stopi naš obče spoštovani občinski predstojnik, g. M. Ivanuša, ki je ob enem tudi šolski ogleda, ter se v kratkem a dobro premišljenem in jedrnatem govoru zahvali gg. učiteljema, namreč č. g. katehetu in g. učitelju za njih trud. starišem pa, da so tako pridno otroke v šolo pošiljali, Taisto zahvalo gg. učiteljema in stari-

šem izreče potem tudi jeden učenec II. razreda. S tem so bili, rekel bi, duševni užitki končani in tem so sledili telesni. (Konec prih.)

Iz Ljutomera. (Vesela novica.) V ponedeljek dne 24. septembra ob 8. uri zvečer naznanili so nam možnarji veselo novico, da je železnica od Radgone v Ljutomer v deželnem zboru Graškem sklenjena. Novica je razveselila nas Ljutomerčane tako, da nismo mogli drugače, nego veselja smo razsvetlili naš prijazni trg, ter s strelbo in godbo naznanili celi okolici, da za nas nastane novo življenje. Zdaj bomo enkrat prišli v zvezo s svetom, naši pridelki bodo po hitrem potu prišli na ine kraje in naše gmotno stanje se bode vzboljšalo. Dozdaj smo bili tako rekoč skoro izključeni od svetovne trgovine. Naš okrajni zastop — kojemu na čelu stoji naš velezasluženi gosp. Kukovec — je žrtvoval za to podvzetje 50.000 gld., trg Ljutomer 20.000 gld. in kakor vemo, bode tudi Zgornje-Radgonski zastop prišel na pomoč s svoto 30.000 gld., dežela pa vsled sklepa deželnega zbora z 200.000 gld. Imamo toraj zdaj upanje, da se bode z zgradbo te proge hitro začelo. Res veliko truda in dela je to stalo, in za vse to se imamo zahvaliti le našemu velenjenemu načelniku okrajnega zastopa, kateri je ob enem tudi deželni poslanec, g. Kukovcu. On je tudi v deželnem zboru to podvzetje iskreno zastopal. Tukaj se tudi taki ljudje nahajajo, kateri so ga črnili in obrekovali, češ, da je bil največji nasprotnož te železnice. No zdaj mislimo, da jim bodo jeziki zavezani. —

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Nj. veličanstvo, svitli cesar je bil uni den v veliki nevarnosti na vojaških vajah pri Novem mestu. Streljali so s topovi in svitli cesar je dal povelje, naj neha streljanje. Na to jaha naprej ali pri eni bateriji niso slišali povelja, zato so še vstrelili in sreča, da še svitli cesar ni bil prišel tako blizu, da bi ga bila krogla dosegla. — Včeraj je prišel nemški cesar, Viljelm II., iz Bajarskega na Dunaj in ostane blizu celi teden gost svitlega cesarja. Za to mu izkažejo, koder pride, tudi vsi avstrijski narodi največje časti, posebno pa še na Dunaji. Skozi naše kraje pa menimo, da ne pride. — Štajarski dež. zbor je sklenil v soboto, dne 29. septembra, svoje seje. Med drugim je sklenil, da kupi dežela gozdov na Gornjem Štajarji za 1,363.000 gld. Ni gotovo, da je bilo treba tega, na korist pa ne bode to nikoli deželi. Na predlog poslanca dr. Jurtela ima se Dravi popraviti struga gori in doli od Ptuja. — Nemški konservativci štajarski imajo te dni na večih krajih politične shode. V njih poročajo njih dež. poslanci o svojem delovanju v dež. zboru. Le-ta poročila pač ne bodo pre-